

РЕШЕНИЕ

№ 36988

гр. София, 10.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6750** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба от Д. В. В. срещу Решение № 1040-21-318/27.05.2025г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-979 от 02.09.2024г. от Д. В. В. срещу Разпореждане № 214-00-13019-1/21.08.2024г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО. Навеждат се доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и се иска неговата отмяна от съда. Поддържа се, че са налице законоустановените предпоставки на чл. 54а, ал. 1 от КСО за отпускане на парично обезщетение за безработица, и като е приел обратното и е отказал отпускане на парично обезщетение за безработица, административният орган е приложил неправилно материалния закон.
В съдебното заседание жалбоподателката се явява лично и поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. – град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заявление подадено на 14.08.2024г. чрез Директора на Дирекция “Бюро по труда – И.“, Д. В. В. е сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Приложила е заповед № LCW_205/07.08.2024г. за прекратяване на трудовото правоотношение с осигурител “Тренквалдер” ЕООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 от Кодекса на труда

/КТ/, считано от 09.08.2024г.

При преценка на правото и определяне срока за изплащане на ПОБ по представените документи и въз основа на подадените данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в Регистъра на осигурените лица /РОЛ/ административният орган е установил, че Д. В. В. е била осигурена за риска “Безработица” след 31.12.2001г., както следва:

- от 15.02.2023г. до 28.02.2023г. вкл. - 0 години, 0 месеца и 16 дни – от „Ивел- Иван Вельовски 2009” ЕООД, ЕИК [ЕГН] като лице, упражняващо дейност по трудово правоотношение;
- от 04.04.2023г. до 27.04.2023г. вкл. - 0 години, 0 месеца и 24 дни – от “Никон-НК” ЕООД, ЕИК[ЕИК] като лице, упражняващо дейност по трудово правоотношение;
- от 29.09.2023г. до 05.10.2023г. вкл. - 0 години, 0 месеца и 7 дни – от “Мицев Консулт” ЕООД, ЕИК[ЕИК] като лице, упражняващо дейност по трудово правоотношение;
- от 19.11.2023г. до 22.02.2024г. вкл. - 0 години, 3 месеца и 4 дни – от “Старт 3-2017” ООД, ЕИК[ЕИК] като лице, упражняващо дейност по трудово правоотношение;
- от 11.04.2024г. до 30.06.2024г. вкл. /с прекъсвания в осигуряването/ - 0 години, 1 месец и 11 дни – от “Тренквалдер” ЕООД, ЕИК[ЕИК] като лице, упражняващо дейност по трудов договор, сключен на основание по чл. 114, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

Органът е съобразил, че от представената заповед № LCW_205/07.08.2024г., изготвена от осигурителя “Тренквалдер” ЕООД, ЕИК[ЕИК] се установява, че трудовото правоотношение на жалбоподателката е прекратено, считано от 09.08.2024г., а 18-месечният период по чл. 54а, ал. 1 от КСО е от 09.02.2023г. до 08.08.2024г. вкл.

Издадено е обжалваното разпореждане № 214-00-13019-1 от 21.08.2024г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 от КСО, с което е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО с мотива, че Д. В. В. няма осигуряване във фонд Безработица за 12 месеца от последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с процесното Решение № 1040-21-318/27.05.2025г. на Директора на ТП на НОИ С. – град. В мотивите му е посочено, че при постановяване на обжалваното разпореждане № 214-00-13019-1 от 21.08.2024г., в законоустановения 14-дневен срок от подаване на заявлението за отпускане на ПОБ, в Регистъра на осигурените лица все още не са били подадени данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от 01.07.2024г. до 08.08.2024г. от осигурителя обжалваното ЕООД, ЕИК[ЕИК]– 17 работни дни, обстоятелство, не оказващо влияние и не водещо до промяна на първоначално направената преценка по отношение на правото на В. на ПОБ. Прието е, че посоченото дава основание да се формира извода, че общият осигурителен стаж за Д. Валентинва В. в 18-месечния период от 09.02.2023г. до 08.08.2024г. вкл., от който се определя правото ѝ за получаване на ПОБ, е 7 месеца и 7 дни, т.е. по-малко от изискващите се 12 месеца, поради което В. не отговаря на изискванията на разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО и няма право на ПОБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал.1 от КСО, във вр. с чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването. Следователно е процесуално допустима и следва да бъде разгледана нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение съгласно чл. 168, ал. 1 АПК на основанията по чл. 146 АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 117, ал.1, т. 2, б.“б“ от КСО - ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ, в предписаната от закона писмена форма, с всички необходими реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, и в съответствие с неговите цели. Потвърденото с оспорвания

административен акт Разпореждане № 214-00-13019-1/21.08.2024г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО също е издадено от компетентен орган с оглед нормата на 54ж, ал. 1 КСО и Заповед № 1015-21-17 от 27.01.2023г. на директора на ТП на НОИ С.-град, в писмена форма, като са изложени мотиви и не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му.

При издаването на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Решението и потвърденото с него разпореждане са издадени в съответствие с изискванията на чл. 35 от АПК, след като са изяснени всички факти и обстоятелства във връзка с декларираната злополука и не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, представляващи основание за отмяна на оспорения административен акт.

По отношение на основния спорен по делото въпрос, а именно съответствието на решението на директора на ТП на НОИ С.-град с материалният закон, съдът намира следното:

Съгласно изискването на чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; както и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Разпоредбата на чл. 54л от КСО определя, че отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Съгласно чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО осигурителите са длъжни периодично да представят в Националната агенция за приходите данни за осигурителен доход и осигурителен стаж за всяко лице поотделно. В чл. 4, ал. 1 от КСО са посочени кои лица са задължително осигурени за риска безработица.

Спорът се свежда до това дали Д. В. В. отговаря на изискването на чл. 54а, ал. 1 КСО, за да получи претендираното от нея парично обезщетение за безработица, а именно внесени ли са дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и.

От представените документи и наличната информация в Регистъра на осигурените лица длъжностното лице определя, че към датата на прекратяване на правоотношението-от 09.08.2024г., Д. В. В. е осигурявана по-малко от изискващите се 12 месеца, от последните 18 месеца и няма право на ПОБ.

При проверката, в резултат от която е издадено процесното разпореждане, потвърдено с обжалваното решение, правилно административния орган е установил, че този период е от 7 месеца и 7 дни. Представените от жалбоподателката болнични листи са неотнормирани към предмета на делото, доколкото тя е подала заявление с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО след прекратяване на трудовото и правоотношение с осигурител "Тренквалдер" ЕООД.

Предвид изложеното, правилен е извода на решаващия административен орган, че през 18-месечния период по чл. 54а, ал. 1 от КСО от 09.02.2023г. до 08.08.2024г. вкл. преди прекратяване на осигуряването /правоотношението/, Д. В. е осигурявана за риска безработица общо 7 месеца и 7 дни, т.е. по-малко от изискващите се 12 месеца, поради което не отговаря на изискванията,

определени с чл. 54а, ал. 1 от КСО и няма право на ПОБ. Доводите на жалбоподателката за превратно тълкуване на разпоредбите на КСО са несъстоятелни, тъй като в случая се установи, че не са налице предпоставките на чл. 54а, ал. 1 КСО, а именно В. да е била осигурено лице за безработица 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването.

С оглед на всичко изложено съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона писмена форма, в съответствие с материалния закон и с неговата цел, като не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Предвид изхода на делото настоящият съдебен състав намира, че претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 200 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 55-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. В. срещу Решение № 1040-21-318/27.05.2025г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-979 от 02.09.2024г. от Д. В. В. срещу Разпореждане № 214-00-13019-1/21.08.2024г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО.

ОСЪЖДА Д. В. В., ЕГН: [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ С. - град по делото в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 119 от Кодекса за социално осигуряване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: